

[Kjelgaard]

Jeg er enig med ministeren i, at de internationale konjunkturer, de stigende oliepriser og den stigende internationale usikkerhed er vigtige elementer i erhvervs- og industripolitikken. Det er faktorer, vi ikke har ret megen indflydelse på, men alligevel faktorer, vi gennem vort internationale samarbejde, f.eks. i OECD, har mulighed for at få oplysninger om i så god tid, at det er muligt at tage højde for nogle af dem.

Disse muligheder har regeringen i nogen grad forsømt. Flere olieprisstigninger har overrasket, selv om man har haft et vist kendskab til dem uden at træffe de nødvendige foranstaltninger. Men forhåbentlig har man lært noget af det med henblik på den fremtidige erhvervspolitik.

Det er rigtigt, at udviklingslandene er i stand til i kraft af lave lønninger at tilbyde ukomplicerede forbrugsvarer til priser, dansk industri ikke kan konkurrere med. Det gælder vel i særlig grad tekstilområdet, så tekstilindustrien i den henseende bliver særlig hårdt ramt. Men Danmark har ikke mindst gennem samarbejdet i EF mulighed for at påvirke konkurrencens omfang. Vi er med til at indgå handelsaftaler med u-landene, og det er en god form for u-landsbistand. Men jeg tror bare, vi i højere grad skal op på mærkerne, at vi i større omfang skal tage dansk industri med på råd, med i forhandlingerne, så aftalerne måske kan blive mere gensidige, så vore mere komplicerede produkter kan afsættes på endnu større markeder.

Den sidste udenlandske faktor, ministeren nævner, er andre landes forskellige former for erhvervsstøtte, forskellige former for protektionisme, som i mange tilfælde har været hindringer for danske varer. Disse forhold skal Danmark fortsat bekæmpe, ikke mindst inden for EF, og heldigvis har vi da set eksempler på, at det kan nytte. Det ville være en rigtig dårlig idé, hvis Danmark som modtræk mod de andre skulle til at indføre industristøtte. Det ville kun give en kunstig forbedring af konkurrenceevnen, som andre samfundsgupper eller erhvervslivet selv måtte betale. Det ville give en masse utilsigtede bivirkninger, og det ville være en dyr løsning, som på lidt længere sigt ville skabe konkurrenceforvridning, også på hjemmemarkedet.

Hertil kommer, at direkte industristøtte kunne blive en pind til industriens ligkiste eller grundstenen til en nationalisering. Det vil problemerne i hvert fald ikke blive mindre af, tværtimod. Jeg er helt overbevist om, at dansk industri ville betakke sig. I det konservative folkeparti vil vi med endnu større styrke fortsat bekæmpe subsidieordningerne i de lande, vi konkurrerer med, også gennem vores gruppe i Europa-Parlamentet.

Der er andre forhold, vi virkelig kunne få indflydelse på, hvis den politiske vilje var til stede. Det er desværre forhold, der vedrører vor hjemlige økonomiske politik, og dem gør ministeren ikke så forfærdelig meget ud af.

Industriministeren sagde så smukt i sin redegørelse, at han gerne havde set en mere blomstrende udvikling for industrien i kraft af større stigning i produktion og beskæftigelse. Ja men, hr. industriminister, hvorfor i alverden gør regeringen så alt, hvad den kan for at luge blomsterne væk og lade ukrudtet blive stående? Industrirådets formand har gang på gang udtalt sig i barske vendinger om regeringens økonomiske politik og især om de elementer, der vedrører dansk industri. Industrirådet og for den sags skyld mange andre har gang på gang skitseret løsninger på problemerne. Men regeringen vil ikke høre, den ved tilsyneladende bedre.

Hvorfor forkastede regeringen f.eks. Industrirådets 7 punkts plan, som blev forelagt på Marienborgmødet den 20. juni 1977? Denne plan skitserer helt konkrete forslag vedrørende en række af industriens forhold: finansieringsvilkår, valutalån, realkredit, skattelovgivning, afskrivningsregler, forskningsudgifter, beskatning af aktier, offentlige indkøb, udviklingskontrakter, eksportfremme, eksportkredit, u-landspolitik, energipolitik, lønudvikling og indkomstrammer. Planen var oven i købet ledsaget af både økonomiske og beskæftigelsesmæssige konsekvensberegninger, og konklusionen var, at hvis planen blev gennemført, ville den give en merbeskæftigelse i 1982 på ca. 100.000 personer og en forbedring af betalingsbalancen med 9-10 mia kr. Jeg fatter ikke, at regeringen ikke dengang tog Industrirådet på ordet og lod dansk industri vise, hvad den duer til.

I stedet er det de senere år gået sådan, at industrien er blevet mere og mere mistænkeliggjort. Overskud i virksomhederne, som er nødvendig til nyinvesteringer, er blevet til